

יאיר ניצני מרים גבה

חזיז ורעש

חפירות ברחוב, זיופי קריוקי בבניין ממול ושכנים שלהם עולה לדציבלים: הכל מפוצץ אוזניים היום

או פלייסטיישן, ושיצעקו אחד על השני בפורטנייט. ואם כבר מדברים על ילדים – מי מאיתנו שתקעו לו ליד הבית גן או בית ספר זוכר שמעבר להיותם שמחה, ילדים הם גם חור בראש. כשמוסדות כאלה ממוקמים קרוב מדי לביתך, אתה עלול להפוך כן-רגע למאמין גדול בהם סקולינג.

ילדי גן ילדים נוהגים לבכות, לצעוק ולשיר שירי ט"ו בשבט בקול רם מדי בעידודה של הגננת הצרודה. אם חלק משגרת הבוקר שלך כולל מדיטציה, מומלץ לעבור דירה להורו.

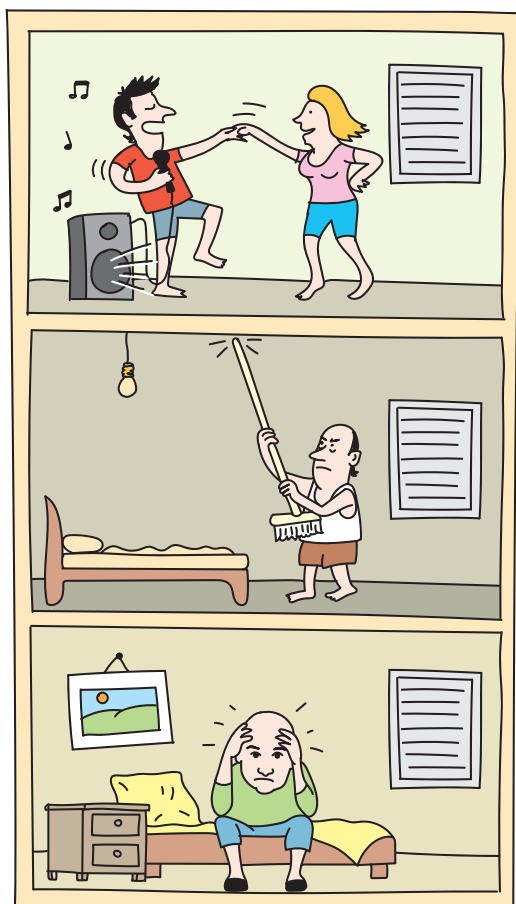
אחת ההמצאות הטכנולוגיות האימות של התקופה, שהחמירה מאוד את נושא סכסוכי השכנים, היא ערכת הקריוקי. מכשיר זול יחסית, המאפשר לזיזפנים לשיר באמצעות מיקרופון להיטים מכל הזמנים, בליווי פלייבק ואפקט אקו של אולם אירועים זול. מומלץ לשקול היטב את התגובה שלך כלפי אירוע קריוקי. אם מדובר באדם ששר לעצמו את השיר "חלומות" בביצוע רוחמה רז, הגיוני להעיר לו בנימוס ולצפות שהוא יקשיב לך וינמך. אם מדובר בקבוצה של 20 גברים החוגגים מסיבת רווקים עם רקדנית בטן והמוזיקה שייכת לדי.ג'יי בשם דייוויד גואטה, כשמסביב מיתמר עשן סיגרים ומופעל אורגן אורות, כנראה שערדיף לוותר על הבקשה, לדחוף את הראש לתוך כרית או להתחיל לחפש דירה בעיר אחרת.

הפתרון המקובל להפגת רעשים בין דירות הוא שימוש במטאטא. הדייר הנמוך יותר אוהז במטאטא ומנסה לה- עביר מסר לדייר שמעל באמצעות דפיקות בתקרה שלו, שהיא רצפתו של המרעיש – ולהפך. לא תמיד מדובר במסר אפקטיבי, ויש לזכור שהשכן למעלה יכול להחליט להצטייד ברולר-בליידס.

עניין נוסף שדורש טיפול הוא קיום יחסים באופן רועש. בבתים משותפים, השכנים מוצאים את עצמם לפעמים, שלא בטובתם, שותפים גם לאקט עצמו. אם היחס העדין שבין עובי הקיר המפריד לבין רמת הדציבלים שמפיקים משתתפי האירוע אינו נכון, אתה עלול למצוא את עצמך בתוך סרט של ערוץ RTL הגרמני "שכנים חרמנים 6".

מעבר לרעש עצמו, עלולות להיות כאן הפרעות נוספות. אם הפעילות מתבצעת על ידי אני- שים צעירים בתדירות גבוהה, יותר משלוש פעמים בשבוע, בזמן ששיא השבוע שלך הוא להירדם ב-11 מול "הצינור" (למרות שבמקרה הזה, זה גם היה יכול להיות שם של סרט פורנו על אינסטלטור) – עלוי- לה להיווצר אצלך גם תחושת

גם אם לד זפלין היא הלהקה האהובה עליך, מתופף צעיר ונטול חוש קצב בדירה ממול עלול לעורר אצלך רצון עז ללכת לשם ולהקיש עליו לפי הקצב עם אלת בייסבול

איור: טל לזר

השכן, ד"ר סגל, שגר מתחתינו והיה אדם מעצבן במיוחד. עשינו את זה באמצעות נסיעה אינסופית ברחבי הדירה שלנו במה שכונה אז סקטים (היום רולר-בליידס). רעש הגלגלים על המרצפות היה כל כך מחריד, שהד"ר עלה יום אחד עם מבט מלא תקווה כדי לוורא שהזזת הרהיטים האינסופית שהוא שומע מעידה על כך שאנחנו אכן עו- ברים דירה.

מוזיקה היא דבר נפלא, כל עוד היא מושמעת במקום ובז- מן שנחשבים לך, וכשיש לך אפי- שרות להשפיע על העוצמה והסגנון. שכן שומע מוזיקה בווליום גבוה, ולא משנה אם מדובר באופרה, מזרחית, רוק כבד או "צפיחית ברבש" עם דן כנר, יכול להביא לאנשים את השיגעון.

גם אם אתה חובב מושבע של מוזיקה קלאסית, כשהבן של השכנים עושה את צעדיו הראשונים בנגינת כינור או קרן יער והוא לא שלמה מינץ – כדאי לשקול רכישת אטמי אוזניים. גם אם אתה מת על רוק כבד ולד זפלין היא הלהקה האהובה עליך, מתופף צעיר ונטול חוש קצב בדירה ממול עלול לעורר אצלך רצון עז ללכת לשם ולה- קיש עליו לפי הקצב עם אלת בייסבול.

בשני המקרים עדיף לנסות לשדל את הנערים הצעירים לחזור להיות ילדים רגילים ולרכוש להם במתנה כדורגל

הסגרים הבלתי נגמרים וההתבצרות בבית חידרו אצלי את יכולות השמיעה. כנורניק שאין לו משהו טוב יותר לעשות בזמן הפנוי, אני נוהג להקשיב לרעשים שסביבי ולנסות להבין למה אנשים מתעקשים להפריע לצלילים מענגים, כמו ציוץ הציפורים ומשב הרוח בעצים, עם מבחר רעשים מעצבנים.

בימים האחרונים, למשל, פועל ליד ביתנו טרקטורון קטן ומעצבן המכונה בפי אנשי המקצוע בובקאט, שאמנם נשמע כמו דמות ילדים חביבה, חבר של בוב הבנאי, אבל עושה רעש שלא היה מבייש מקרחה של רכבת תחתית כשהוא מנסה ליישר איזו פיסת אדמה. רעש המנוע הרגיל של אותו בוב החתול עוד היה נסבל איכשהו, אלמלא היה מחויב על פי חוק בהפעלת צפצוף רוורס כמו למשאיות זבל. ומכיוון שהוא עובר ברצף מהבוקר עד הערב ונוהג לנסוע שני מטרים קדימה ושניים אחורה, מדובר ברעש בלתי נגמר ומעצבן במיוחד.

במשך 60 וכמה שנותיי כדייר בארץ הזאת חוויתי את כל צורות המגורים המקובלות עם שכנים מכל סוג, ול- פייך גם נחשפתי לרוב סוגי הרעשים האנושיים ולתמו- רות שחלו בהם. פעם היה מספיק לעשות ששש מהחלון ולהגיד לפרחחים שמשחקים סטנגה למטה "תהיו בשקט בין שתיים לארבע!" והם היו בורחים הביתה בבושת פנים. היום פחות משחקים סטנגה, ויותר הגיוני שהרעש יגיע ממערכת הגברה, ואם תבקש מהמבלים להיות בשקט בין שתיים לארבע, אתה בהחלט עלול למצוא את עצמך עם שתיים עד ארבע דקירות בגוף.

כשהרעש מגיע משכנים בבניין, מתעוררת הדילמה אם להבליג, לגשת להעיר להם בעצמך או להזמין משטרה. האופציה הבוגרת היא כמובן להגיע למקום ולפתור את העניין בכוחות עצמן, אבל אף אחד לא יכול לצאת טוב מסיטואציה שבה חבורת אנשים שמחים ושתויים כהלכה פותחים את הדלת ורואים מולם איש נרגן בטרנינג שבא להרוס להם את המסיבה. אופציית המשטרה היא כמובן נוחה יותר, אבל אסור שידעו שאתה הוא המזמין, אחרת לנצח תיחשב לשטינקר שהסגיר את שותפיו לחדר המד- רגות לירי כוחות אכיפת החוק.

אני מכיר מישו, מאוד-מאוד קרוב אלי, שהזמין אלי- פעם את ההורים של רעייתו וחבריהם למסיבת יום הול- דת. המסיבה לא עשתה סימנים של סיום, החברים המשיכו לשיר שירי ארץ ישראל בליווי גיטרה, ונראה היה שהם לא מתכוונים להפסיק לשיר גם מחו, "כשהצבא יפשוט מדיר". בשלוש בלילה, כשהגל"ל רצה בכל זאת ללכת ל-י- שון, הוא התקשר למשטרה ודיווח על המסיבה שנערכת בבית שלו, מתוך הבנה שזו הדרך היחידה לסלק משם את כל מועדון מעריצי שרה-לה שרון.

הפתגם אומר שטוב שכן קרוב מאח רחוק. אבל אם מדובר בשכן רע, עדיף כבר אח קרוב, גם אם זה נס- ראללה. לפתגם "אל תעשה לחברך את מה ששנוא עליך" אפשר להוסיף את "אבל לשכן שאתה שונא, תעשה את זה בכיף". מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו, ומי שלא ראה מריבת שכנים לא ראה שגאה מימיו. שכן טוב הוא נכס שיש לטפח במתנות, בבישולים ובבייביסיטה. שכן רע יכול להיות סיוט בלתי נגמר. אני יודע כי הייתי כזה פעם. כשהיינו ילדים בתחילת שנות ה-70, וגרנו בקומה השנייה, אחיי ואני נהגנו לענות את

yairn@israelhayom.co.il